

Christel Hansson, Inger Blix Kvammen

Det finns i konsten som överallt annars i samhället olika moden. För trettio år sedan var autodidakt naivism eftertraktansvärda samlarobjekt på konstmarknaden. Så också svartvit grafik på papper. Nu är det ingen som vurmar för den naivistiska alstringen och den svartvita grafiken har ersatts av färggrafik eller ännu modernare bildskärmar i den mån man gör grafik överhuvudtaget. Grafikskolan Forum, som var landets främsta utbildningsanstalt inom det gebitet, har blivit Konsthögskolan i Malmö och arvet efter Bertil Lundberg som byggde upp Forum har förskingrats till förmån för mer eller mindre grund konceptuell samtidskonst. Christel Hansson som tillsammans med norska Inger Blix Kvammen ställer ut i högdelen på Konsten Hus har ett förflutet på just Grafikskolan Forum. Därav kommer kanske också kärleken till den svartvita bilden, men hon visar inte så många grafiska blad i denna utställning, bara några monotypier och de är inte heller svartvita utan rödvita. Huvuddelen av hennes kollektion består av stora tuschlavyrer, också detta ett inopportunt grepp denna tid så präglad av linslöss med pratkonst. På gigantiska pappersark har hon hållt tusch som hon har styrt med vattenbegjutning på olika sätt. Hon har vallat ytorna och åstadkommit blomningar, infiltrat och bett som den mest drivna akvarellist. Bilderna präglas mer av materialets förmåga till estetisk skönskrift än av litterär gestaltning och i detta ligger ett stort mått av slumpmässighet och tillfälligheters spel. Det är dock ett avancerat balansnummer ity att konstnären måste hålla sig på linan trots att den är slak. Slutligen gör hon även ett val av bilder, utsnitt och presentation till utställningen. Vi ser inte det material hon har valt bort, det brukar vara betydligt större än det som exponeras. Jag kan tycka att bilderna är vackra men samtidigt på något sätt tomma. Jag erkänner att det finns mycket kraft att hämta ur skönhet och enkelhet men personligen stimuleras jag mer av det gåtfulla och komplexa, även det kanske är ett jagande efter vind, men det jag bara kan ana innehåller lite mer av hopp än det jag kan se.

Christel Hanssons medutställare Inger Blix Kvammen har vi tidigare mött i bla. Nordkalottsalongerna i början på 1990-talet. Även då rörde hon sig i ett gränsland mellan skulptur och smyckesdesign fast inte med lika avancerade skapelser som i den här utställningen. Nu rör det sig om ädlare material och hon har utvecklats mot ett slags guld - och silversmide. Det handlar om halskragar av olika slag, armband och ”smyckesplagg”. Jag, det skall erkännas, har lite svårt att förhålla mig till dessa skapelser. Om jag betraktar dem som skulpturer känner jag i dem en formmässig konventionalism. Om jag ser dem som bijouterier kan det finnas intressanta referenser till antika halskragar och vikingaditon. Ser jag dem som ”smyckesplagg” så har jag sett liknande skapelser på andra håll. Det är lite som att titta på tapetprover eller kolla i en lavalampa det roar för stunden, men det är inget som man direkt hämtar vägledning ur.

Bertil Sundstedt.